

1886-01-09

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Afventer transskription.

Afsendersted:

Askov

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Mappe 47 nr. 1 og 2

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

hem drager hem, hem følger, hver for
 sig til intet der, så bliver jeg ^{og det} dog
 bedre, at de kommer nær længst,
 at meget godt hos hver enkelt ikke
 kommer til den rette udvikling, når
 man ikke bliver to om et usikre
 det, to af forskellig køn, som just det ^{skönt}
 pletter sammen og fuldstændiggjør
 hinanden, ja kommer harmonien
 frem noget sted skönt, så er det i
 den smide Gud har delt mellem kvinder
 og mænd, delt for at de netop sammen
 kan blive det blandede quælf her på
 jorden af fuldstændigheden. —
 Min skil for søngene i torsdags, kunde
 da misforstås som de fleste af mine tale,
 og Din Fader lod næsten til at
 misforstå den, men sig ham, at jeg
 nok vil flyge bortom Dig, men som
 jeg sagde Dig, ikke borte Dig er borte,
 nej er skil netop de at på vingerne
 til at vokse på hinanden så vi kan
 flyve til til landet bag her, min nær

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 47 Nr. 1A

Abskov 9 Januar 1886.

Hjærtensbjørn Agnete!
 Jeg ved ikke om Du er af dem
 som læser breve, men er Du det,
 så lad dog være at læse de breve
 jeg sender Dig herfra, for her kommer
 en meget mild distaritis fra hus til
 hus; den er så mild, så Vitzhorn
 tror, at det slet ikke er distaritis.
 I hvert fald er det da ikke værdt
 at vi bliver bange for den, iger nær
 vi er forsyttede, og jeg her først noget
 at gøre mig ^{altså} held med morgen
 og aften. Det kan jo være en skøn,
 ja virkelig sygdom, derfor er mine
 tanker gået hen til atskillehed, som
 jeg nu vil sig Dig, når Du bare ikke
 tror, at det er frygt for sygdommen,
 som gjør, at jeg vil skrive det, Du
 kan være ganske rolig, det er kun
 fordi jeg længes til at dille mine

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

tanke med Dig. Det faldt mig ind, men
Gud vil have, at jeg skal det her over.
Nu har jeg gjort mig rede for min tro
om den sag. Jeg tror Gud vil give os
et stærkt, kortere eller længere, for
jeg tror, at han vil give os nåde til
at indgå et godt ægteskab, jeg tror, at
det vil blive til rigens løse og udvikling
for os begge to, når vi gjør os umage
for at uddanne hinanden, til dybere
og dybere at forstå Guds kjærlighed,
til mere og mere at lege ham med
i al vor færd, så den kjærlighed, som
han i nåde har givet os, finder best
næring hos os, så den kan vokse og
inveer ham, så vor ægteskab bliver
den bedste forbindelse til vor slettede
i menneskehedens ægteskab med Jesus vor
Herre. Gud vil den rigeste udvikling
til et godt, og jeg føler, at vi begge vil
udvikle os meget rigere ud at leve
stammen, end om end os dohle og
den anden måske fik en bedre tone,
men sandelig sværgen klæng. Vi kan tro
at vi hiler Guds veje, og gjør os umage for
at forstå dem, men kunde den gjør vi ikke,
så er det hans vilje, at den ene af os
dør, og den anden skal endvædles ene,
så ud vi dog altid, at så er det dog
best på den måde, og vi skal så kun
strøbe efter bedre og bedre af hjertet at
sige, ske Din vilje, og så sig at forstå
hvad der er hans vilje og hans mening
med os. Men det vid du nu altsammen
sige så godt som jeg. Jo nærmere vi
er kommet sammen, jo mere har jeg
følt, at alt naturligt går naturligt til,
forstået meningen med livet, det bliver
hvad jeg for ham har troet på, at det
hale menneske egnetly er kvinde og
mand, så selv om jeg ikke vil kalde
en enkelt mand eller kvinde for ham
et halvt menneske, ikke sig som der
står i Hiesvæthel v. ligesom sværgen er
for løsen, sådan kvinden er for manden,
skont hun bærer ham, hun lyder, skönt

nok, og kjend nok til at tage alle vore
svagheder på sig, og derfor kom ud
og gik i slæfsted med os. — Na
sagde Nustjerns farvel, han skal
en lille tur til Aalborg, og han bad
mig lide Dig og Niels, hils dem til
Niels kan Du vel bringe, når Du
skal ud at læse italiensk, og lide
så også de der kjem fra mig, og de
i Dit kjem mange gange.
Vel Du gior Petrus Margaretha
vellygte send. Og så vil jeg tilbringe
Dig, at det var en af mine mange
tænkelseshaver, at jeg i sin tid tænkte
på at tage Dig til hende stedet for
til Dine Forældre, for de gik dog
fiert, og det ved jeg meget godt, men
jeg gior mange tænkelseshaver.
Der vil jeg glæde mig til Dit
besøg, men meget meget mere til Dit
selv, min egen Agtelse.

SKOVGAARD-MUSEET
Møppe 47 Nr. 13

vi fejrer ud her på jorden, er der ingen
steder vi heller fejrer her, end til Dit
gjælle kjem både Tirsdag og andre
dage. — Det er også lidet, at jeg kjem
af lille ord i anledning af, at jeg sigter
mod slutningen af hver gang vi er sammen
begynder jeg allerede at sige Dig og
Du så svarer, det er for galt. Det
er nu i hvert fald sandt, at det samme
tider er så; kan Du ikke forstå, det
er inden disse 8 ugers adskillelse kunne
jeg godt begynde at føle smerten ved
afstanden så tidligt, eller på den anden
side, må Du ikke tro, at jeg her sidder
og kløgr med nebet, jeg længes efter
en mild varme i brystet og har det
så søft, her er så rart og så
hyggeligt, da små ruder og huse
stær og plejens slag mod logalof,
det er så henvirvende jydsk. Fra Skovgaard
glæde jeg mig meget til at tage, her
er bare tættede, og la Car kan jeg

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

også farbig godt Lede, Schindler har
jeg endnu ikke set; Natyrdens er meget
rare. — I går morges strålede Fjelland
med sit lette netoppe i perlonens
farver, Du ved, som dengang vi gik
til Kasseris, mildt og lyst i solviden
og blødt i skyggen, men I går lang
mildere, renere, rigere end den dag,
I Storbælt pistede blæsten skummet
på bølgetoppene så det sig, og for
stærken fik det ene klæbad efter
det andet, det var dejlig frisk. På
vejen løste jeg i den sidste Bælle, tænke
Du den, der er meget sejligt i den, også
meget jeg ikke forstår, og også gule ting,
I år synes jeg den er stem ved kinden
eller undlade at nævne dem. I går
vend bed jeg idar mørke i, for de nu
nu flør jeg lig og på det bedste af dem,
"Der er vundt det godt, hvor hun siger
al sin tanke til en. Alt er bedre end
utro vundt; ej er den ven, som altid
taler til vilje." Det andet var en lille,
"Lyder og dyder bare de strolches sønner
blænde i bryst. Ingen er så god, at
han ej har Lyde, eller så vovel, at til
intet han dier." Og sig mig så, kan du
huske sagnet som dette vers siger til.
"Thraft her Thor, men ej kække i hjertet,
Radika ind i kandsken du kerb. Ej
tytted du da at være Thor, Forment af
redvel turde du hverken hadte eller
nyse, så Fjaler dit herte." Fortællingen
dubblum om og mere op hos mig, den
mindre mig om, hvad det forrige vers også
tyder hen på, at man tit ser ~~store~~ Lyder
og Svagheder selv hos de stærkeste, som
fies. Suther når han leder Hovok den
8de, var det vist om forladelse. Det er ikke
oplystinde at se Svagheder hos de
Støre, men der er det godt ved det, at
vi små så dog kan føle os i Skæpmend
dom, og føle at også de trænge til
ham, som var fri for Svagheder og stærk